

Szörényi Levente—Bródy János, még a hőségben. Próbaszünet. Bródy autogramkérő lányok gyűrűjében.

— Parancsoljon, mit akar tudni?
— A kollégámnak adott nyilatkozatában azt mondta, Szegeden talán pontosabban kiderül, „mit is alkottak valójában”. Kiderült már?

— Talán felületesen olvastam. Ha jól emlékszem, ott az István addigi kritikái fogadtatásáról volt szó, illetve, hogy a szegedi előadás után remény van a higgadtabb hangvételű elemzésre. Mi természetesen tudjuk, mit akartunk és miért, de hát az alkotói szándékok és a mű közönségátalása, tudjuk, nem mindig ugyanaz. A királydombi produkció novum volt, csupa szokatlanság, az előzetes hírverés nélkül meglepetésszerű, a hagyományos színházi élményekhez nem hasonlítható. A reakciók következképpen eléggé végtelensek.

— Most miért nevette el magát?
— Mert eszembe jutott egy profán hasonlat. Olyasmint ez, mintha egy lány bikini-ben végigsetálna itt, a Kársz utcán, az emberek bámulnának, jelzőket mondanának, de senki sem kutatná, valójában mi készíti, milyen ember?

— Fordítsuk komolyra...
— Fordítsuk. A szabadtéri előadás már letagadhatatlanul színházi esemény, a rockopera színházi megmérettetése. Okkal hiszünk tehát, most nem egyszerűen a jelenségéről, a plakátelményről nyilvánulnak meg hivatásos és nem hivatásos nézők.

— A hagyományos színházi műveknek sem szokott megártani, ha — ahogy mondjuk — többretekünk. Ki-ki izlése, élményei, előképzettsége, világképe, be-

— Amire azért egykönnyen rábukkanhat, akárki. Nézzé! A rockzene: tömegműfaj. Az aktualitás az ereje. Mi könnyeszerűlünk a jelennek dolgozni. A koncerteket, a lemezeket itt és most kell elfogadni hivatásos és hivatásos bírálóknak és a közönség tömegeinek. Ahogy nem létezik az utókor által zseniálisnak ítélt forgatókönyv, melyből sosem készült film, ahogy nem lehet értékelni még nem valósult, színházi előadást, ugyanúgy nem él a mi zenénk folytonos nyilvánosság.

— Sport- és szabadidőközpontot, ha tetszik, reklámközpontot, countryklubot építünk Pesten. És mindenféle érdekérvényesítésért törjük magunkat.

— Muszáj?
— Persze. Úgy alakult az életünk a hazában, hogy a vállalkozásra, önmenedzselésre szükség van. Rengeteg céggel, intézménnyel, vállalattal vagyunk kapcsolatban, szükségszerűen. De például a hanglemezzárv nem ad ki dalszövegeket, mert nem profilja. A Zeneműkiadóknak igen, viszont nem érdeké, mert lemezkidárással nem foglalkozik, minek adná a dal szövegét. És így tovább. Egyedül mi vagyunk érdekelték mindenfajta nyilvánosság megteremtésében, tehát ez — dolgunk.

— Mikor lesz új Fonográf-lemez? És koncert?
— Sokan mondják, keveset szerepelünk. Csak hogy a miénk nem egyszerűen egy zenekar, hanem alkotói munkaközösség, melynek tagjai egyenként is, 2-es, 3-as csoportokban és együtt is, sokféle alkotói megnyilvánulásra képesek. Tardos Péter mondta, hogy ez a legaktívabb „nem létező” zenekar. Valóban, mindegyikünk mindenfelé csinál, egyszerűen nincs mód gyakrabban koncertezni. Decemberben mégis föllépünk a Sportszarnokban. Összel pedig kijön az új Fonográf-lemez. Most pedig rövidesen, a szabadtéri játékok zárónapján, ünnepségünk lesz a Fesztivál Ételtár elnevezésű vendéglátó egységben, itt, a Dóm téren. Melyre ezennel meghívom.

— Milyen ünnepség?
— Nem szabad megmondanom. Csak annyit árulhatok el, hogy az István-lemezzel kapcsolatban.

— Kitalálható? Platina?
— ... Sulyok Erzsébet

— Ne magazz! — így Koppány, akit Vikidál Gyuláról taggatnak. A vezér magasszárú tornacipőben, furdónadrágban, jó nagyméretű Adidas-trikóban. Hátját gumival copiba fogta. Frissen gyalult díszleteskára telepszünk, elnéző mosollyal szemlél, amint tolljegyzetfüzet után kotorászom.

— Melyinterjú?
— Az sosem az újságról elhatározásától függ első-sorban. Márminthogy mélyre sikerül-e.

— Akkor kezdjük. Budapestben születtem, Vikidál Gyulának hívnak. A Petőfi-ben tavaly tettem sikeres érettségi vizsgát, esti tagozaton. Kell a papír a munkadési engedélyhez, a szereplésekhez, meg hát, nehogy valaki azt higgye, meg írni, olvasni sem tudok. 19 éve énekelek. Ez az életem.

— Tanultál? Ma már a tehetség nem elég.

— En nem hiszek a született tehetségekben. Vasakarat, szorgalom, kitartás kell mindenhez. Ákos Stefi tanított. Mikes Éva is akkor járt, mikor én. Szóval ebből is látszik, megkértem a maturával, de sosincs késő. Külömben a populáris műfajban nincs nagyon mit tanítani az énekeseknek. Legfeljebb a kiejtést, a technikát, a személyiséghez passzoló stílust. A mi műfajunkban nincs etalon, és ez a jó. Csináljuk, ahogy tudjuk, amilyen az elképzelésünk. Képzeld, hogy is nézne ki, ha az Omega, az LGT és a P. Box ugyanazt nyújtana.

— A Beatles-en, az Omegán, a Metron, Illések zenéjén nőtem föl, nem nagyon ismerem a P. Boxot.

— Kemény, dallamos rock a miénk. Angolszász anyagból táplálkozik. Csak hát nagyok a nyelvi különbsé-

A rock tömegműfaj Mit ér a tanár, ha művelt?

Negyedóra Bródy Jánossal

Dóm tér, még a hőségben. Próbaszünet. Bródy autogramkérő lányok gyűrűjében.

— Parancsoljon, mit akar tudni?
— A kollégámnak adott nyilatkozatában azt mondta, Szegeden talán pontosabban kiderül, „mit is alkottak valójában”. Kiderült már?

— Talán felületesen olvastam. Ha jól emlékszem, ott az István addigi kritikái fogadtatásáról volt szó, illetve, hogy a szegedi előadás után remény van a higgadtabb hangvételű elemzésre. Mi természetesen tudjuk, mit akartunk és miért, de hát az alkotói szándékok és a mű közönségátalása, tudjuk, nem mindig ugyanaz. A királydombi produkció novum volt, csupa szokatlanság, az előzetes hírverés nélkül meglepetésszerű, a hagyományos színházi élményekhez nem hasonlítható. A reakciók következképpen eléggé végtelensek.

— Most miért nevette el magát?
— Mert eszembe jutott egy profán hasonlat. Olyasmint ez, mintha egy lány bikini-ben végigsetálna itt, a Kársz utcán, az emberek bámulnának, jelzőket mondanának, de senki sem kutatná, valójában mi készíti, milyen ember?

— Fordítsuk komolyra...
— Fordítsuk. A szabadtéri előadás már letagadhatatlanul színházi esemény, a rockopera színházi megmérettetése. Okkal hiszünk tehát, most nem egyszerűen a jelenségéről, a plakátelményről nyilvánulnak meg hivatásos és nem hivatásos nézők.

— A hagyományos színházi műveknek sem szokott megártani, ha — ahogy mondjuk — többretekünk. Ki-ki izlése, élményei, előképzettsége, világképe, be-

— Amire azért egykönnyen rábukkanhat, akárki. Nézzé! A rockzene: tömegműfaj. Az aktualitás az ereje. Mi könnyeszerűlünk a jelennek dolgozni. A koncerteket, a lemezeket itt és most kell elfogadni hivatásos és hivatásos bírálóknak és a közönség tömegeinek. Ahogy nem létezik az utókor által zseniálisnak ítélt forgatókönyv, melyből sosem készült film, ahogy nem lehet értékelni még nem valósult, színházi előadást, ugyanúgy nem él a mi zenénk folytonos nyilvánosság.

— Sport- és szabadidőközpontot, ha tetszik, reklámközpontot, countryklubot építünk Pesten. És mindenféle érdekérvényesítésért törjük magunkat.

— Muszáj?
— Persze. Úgy alakult az életünk a hazában, hogy a vállalkozásra, önmenedzselésre szükség van. Rengeteg céggel, intézménnyel, vállalattal vagyunk kapcsolatban, szükségszerűen. De például a hanglemezzárv nem ad ki dalszövegeket, mert nem profilja. A Zeneműkiadóknak igen, viszont nem érdeké, mert lemezkidárással nem foglalkozik, minek adná a dal szövegét. És így tovább. Egyedül mi vagyunk érdekelték mindenfajta nyilvánosság megteremtésében, tehát ez — dolgunk.

— Mikor lesz új Fonográf-lemez? És koncert?
— Sokan mondják, keveset szerepelünk. Csak hogy a miénk nem egyszerűen egy zenekar, hanem alkotói munkaközösség, melynek tagjai egyenként is, 2-es, 3-as csoportokban és együtt is, sokféle alkotói megnyilvánulásra képesek. Tardos Péter mondta, hogy ez a legaktívabb „nem létező” zenekar. Valóban, mindegyikünk mindenfelé csinál, egyszerűen nincs mód gyakrabban koncertezni. Decemberben mégis föllépünk a Sportszarnokban. Összel pedig kijön az új Fonográf-lemez. Most pedig rövidesen, a szabadtéri játékok zárónapján, ünnepségünk lesz a Fesztivál Ételtár elnevezésű vendéglátó egységben, itt, a Dóm téren. Melyre ezennel meghívom.

— Milyen ünnepség?
— Nem szabad megmondanom. Csak annyit árulhatok el, hogy az István-lemezzel kapcsolatban.

— Kitalálható? Platina?
— ... Sulyok Erzsébet

— Ne magazz! — így Koppány, akit Vikidál Gyuláról taggatnak. A vezér magasszárú tornacipőben, furdónadrágban, jó nagyméretű Adidas-trikóban. Hátját gumival copiba fogta. Frissen gyalult díszleteskára telepszünk, elnéző mosollyal szemlél, amint tolljegyzetfüzet után kotorászom.

— Melyinterjú?
— Az sosem az újságról elhatározásától függ első-sorban. Márminthogy mélyre sikerül-e.

— Akkor kezdjük. Budapestben születtem, Vikidál Gyulának hívnak. A Petőfi-ben tavaly tettem sikeres érettségi vizsgát, esti tagozaton. Kell a papír a munkadési engedélyhez, a szereplésekhez, meg hát, nehogy valaki azt higgye, meg írni, olvasni sem tudok. 19 éve énekelek. Ez az életem.

— Tanultál? Ma már a tehetség nem elég.
— En nem hiszek a született tehetségekben. Vasakarat, szorgalom, kitartás kell mindenhez. Ákos Stefi tanított. Mikes Éva is akkor járt, mikor én. Szóval ebből is látszik, megkértem a maturával, de sosincs késő. Külömben a populáris műfajban nincs nagyon mit tanítani az énekeseknek. Legfeljebb a kiejtést, a technikát, a személyiséghez passzoló stílust. A mi műfajunkban nincs etalon, és ez a jó. Csináljuk, ahogy tudjuk, amilyen az elképzelésünk. Képzeld, hogy is nézne ki, ha az Omega, az LGT és a P. Box ugyanazt nyújtana.

— A Beatles-en, az Omegán, a Metron, Illések zenéjén nőtem föl, nem nagyon ismerem a P. Boxot.
— Kemény, dallamos rock a miénk. Angolszász anyagból táplálkozik. Csak hát nagyok a nyelvi különbsé-

fogadói készenléte szerint érez, vagy nem érez rá alkotói szándékokra. Bródy János elég jól ért, mondhatnám, mérnöki szinten, olyanfajta szövegek építéséhez, amelyekben a kimondott szavak mögött úgy rejtőznek fölfedezni való gondolatok, mint az utas bőröndjében a használtcikk alatti értékes csempészár.

— Amire azért egykönnyen rábukkanhat, akárki. Nézzé! A rockzene: tömegműfaj. Az aktualitás az ereje. Mi könnyeszerűlünk a jelennek dolgozni. A koncerteket, a lemezeket itt és most kell elfogadni hivatásos és hivatásos bírálóknak és a közönség tömegeinek. Ahogy nem létezik az utókor által zseniálisnak ítélt forgatókönyv, melyből sosem készült film, ahogy nem lehet értékelni még nem valósult, színházi előadást, ugyanúgy nem él a mi zenénk folytonos nyilvánosság.

— Sport- és szabadidőközpontot, ha tetszik, reklámközpontot, countryklubot építünk Pesten. És mindenféle érdekérvényesítésért törjük magunkat.

— Muszáj?
— Persze. Úgy alakult az életünk a hazában, hogy a vállalkozásra, önmenedzselésre szükség van. Rengeteg céggel, intézménnyel, vállalattal vagyunk kapcsolatban, szükségszerűen. De például a hanglemezzárv nem ad ki dalszövegeket, mert nem profilja. A Zeneműkiadóknak igen, viszont nem érdeké, mert lemezkidárással nem foglalkozik, minek adná a dal szövegét. És így tovább. Egyedül mi vagyunk érdekelték mindenfajta nyilvánosság megteremtésében, tehát ez — dolgunk.

— Mikor lesz új Fonográf-lemez? És koncert?
— Sokan mondják, keveset szerepelünk. Csak hogy a miénk nem egyszerűen egy zenekar, hanem alkotói munkaközösség, melynek tagjai egyenként is, 2-es, 3-as csoportokban és együtt is, sokféle alkotói megnyilvánulásra képesek. Tardos Péter mondta, hogy ez a legaktívabb „nem létező” zenekar. Valóban, mindegyikünk mindenfelé csinál, egyszerűen nincs mód gyakrabban koncertezni. Decemberben mégis föllépünk a Sportszarnokban. Összel pedig kijön az új Fonográf-lemez. Most pedig rövidesen, a szabadtéri játékok zárónapján, ünnepségünk lesz a Fesztivál Ételtár elnevezésű vendéglátó egységben, itt, a Dóm téren. Melyre ezennel meghívom.

— Milyen ünnepség?
— Nem szabad megmondanom. Csak annyit árulhatok el, hogy az István-lemezzel kapcsolatban.

— Kitalálható? Platina?
— ... Sulyok Erzsébet

— Ne magazz! — így Koppány, akit Vikidál Gyuláról taggatnak. A vezér magasszárú tornacipőben, furdónadrágban, jó nagyméretű Adidas-trikóban. Hátját gumival copiba fogta. Frissen gyalult díszleteskára telepszünk, elnéző mosollyal szemlél, amint tolljegyzetfüzet után kotorászom.

— Melyinterjú?
— Az sosem az újságról elhatározásától függ első-sorban. Márminthogy mélyre sikerül-e.

— Akkor kezdjük. Budapestben születtem, Vikidál Gyulának hívnak. A Petőfi-ben tavaly tettem sikeres érettségi vizsgát, esti tagozaton. Kell a papír a munkadési engedélyhez, a szereplésekhez, meg hát, nehogy valaki azt higgye, meg írni, olvasni sem tudok. 19 éve énekelek. Ez az életem.

— Tanultál? Ma már a tehetség nem elég.
— En nem hiszek a született tehetségekben. Vasakarat, szorgalom, kitartás kell mindenhez. Ákos Stefi tanított. Mikes Éva is akkor járt, mikor én. Szóval ebből is látszik, megkértem a maturával, de sosincs késő. Külömben a populáris műfajban nincs nagyon mit tanítani az énekeseknek. Legfeljebb a kiejtést, a technikát, a személyiséghez passzoló stílust. A mi műfajunkban nincs etalon, és ez a jó. Csináljuk, ahogy tudjuk, amilyen az elképzelésünk. Képzeld, hogy is nézne ki, ha az Omega, az LGT és a P. Box ugyanazt nyújtana.

— A Beatles-en, az Omegán, a Metron, Illések zenéjén nőtem föl, nem nagyon ismerem a P. Boxot.
— Kemény, dallamos rock a miénk. Angolszász anyagból táplálkozik. Csak hát nagyok a nyelvi különbsé-

koncert, lemez nélkül. Az fró írhat az asztalfiókjának, a festő festhet az utókornak, de mi nem vonulhatunk elefántcsonttoronyba. Számunkra létfontosságú, hogy érzékeljük, mi foglalkoztatja a jelent, méghozzá nem egyesekeket, hanem a túlnyomó többséget. Erről aztán közérthetően, de felelősségteljesen kívánunk beszélni.

— Az imént tulajdonképpen azt akartam megkérdezni, hogy az István mondanivalói közül mi Bródy János legszemélyesebb, legfontosabb gondolati „csempészárja”?

— Szeretném, ha sokaké lenne. Ha közösen és felelősséggel gondolkodhatnánk el egész történelmünkön, és megtanulnánk belőle végre: a döntések előtt jogos és szükséges a kételkedés, a mérlegelés. De ha megszűletett a döntés, határozottan kell eljárni. A cselekvésképes erők viszik előre a világot, nem a hezitáló tisztánlátók. Egyébként lehet az István, a királyra is jelzőket aggatni, lehet nekünk is különféle szándékokat tulajdonítani, álljanak akár a legtávolabb tőlünk, mégis tény: a magyar művészetet nem deklarációkkal, jelszavakkal lehet támogatni, hanem elkészült, jó művekkel.

— Mit szól a trikókhoz? Adidas, Sandokan és Monchichi mellé István is fölso-rakozott...

— Örülök neki, hogy a magyar trikóipar már nemcsak a külföldiembelmas árut tartja eladhatónak.

— Mit csinál mostanában a Fonográf gmk?

— Sport- és szabadidőközpontot, ha tetszik, reklámközpontot, countryklubot építünk Pesten. És mindenféle érdekérvényesítésért törjük magunkat.

— Muszáj?
— Persze. Úgy alakult az életünk a hazában, hogy a vállalkozásra, önmenedzselésre szükség van. Rengeteg céggel, intézménnyel, vállalattal vagyunk kapcsolatban, szükségszerűen. De például a hanglemezzárv nem ad ki dalszövegeket, mert nem profilja. A Zeneműkiadóknak igen, viszont nem érdeké, mert lemezkidárással nem foglalkozik, minek adná a dal szövegét. És így tovább. Egyedül mi vagyunk érdekelték mindenfajta nyilvánosság megteremtésében, tehát ez — dolgunk.

— Mikor lesz új Fonográf-lemez? És koncert?
— Sokan mondják, keveset szerepelünk. Csak hogy a miénk nem egyszerűen egy zenekar, hanem alkotói munkaközösség, melynek tagjai egyenként is, 2-es, 3-as csoportokban és együtt is, sokféle alkotói megnyilvánulásra képesek. Tardos Péter mondta, hogy ez a legaktívabb „nem létező” zenekar. Valóban, mindegyikünk mindenfelé csinál, egyszerűen nincs mód gyakrabban koncertezni. Decemberben mégis föllépünk a Sportszarnokban. Összel pedig kijön az új Fonográf-lemez. Most pedig rövidesen, a szabadtéri játékok zárónapján, ünnepségünk lesz a Fesztivál Ételtár elnevezésű vendéglátó egységben, itt, a Dóm téren. Melyre ezennel meghívom.

— Milyen ünnepség?
— Nem szabad megmondanom. Csak annyit árulhatok el, hogy az István-lemezzel kapcsolatban.

— Kitalálható? Platina?
— ... Sulyok Erzsébet

— Ne magazz! — így Koppány, akit Vikidál Gyuláról taggatnak. A vezér magasszárú tornacipőben, furdónadrágban, jó nagyméretű Adidas-trikóban. Hátját gumival copiba fogta. Frissen gyalult díszleteskára telepszünk, elnéző mosollyal szemlél, amint tolljegyzetfüzet után kotorászom.

— Melyinterjú?
— Az sosem az újságról elhatározásától függ első-sorban. Márminthogy mélyre sikerül-e.

— Akkor kezdjük. Budapestben születtem, Vikidál Gyulának hívnak. A Petőfi-ben tavaly tettem sikeres érettségi vizsgát, esti tagozaton. Kell a papír a munkadési engedélyhez, a szereplésekhez, meg hát, nehogy valaki azt higgye, meg írni, olvasni sem tudok. 19 éve énekelek. Ez az életem.

— Tanultál? Ma már a tehetség nem elég.
— En nem hiszek a született tehetségekben. Vasakarat, szorgalom, kitartás kell mindenhez. Ákos Stefi tanított. Mikes Éva is akkor járt, mikor én. Szóval ebből is látszik, megkértem a maturával, de sosincs késő. Külömben a populáris műfajban nincs nagyon mit tanítani az énekeseknek. Legfeljebb a kiejtést, a technikát, a személyiséghez passzoló stílust. A mi műfajunkban nincs etalon, és ez a jó. Csináljuk, ahogy tudjuk, amilyen az elképzelésünk. Képzeld, hogy is nézne ki, ha az Omega, az LGT és a P. Box ugyanazt nyújtana.

— A Beatles-en, az Omegán, a Metron, Illések zenéjén nőtem föl, nem nagyon ismerem a P. Boxot.
— Kemény, dallamos rock a miénk. Angolszász anyagból táplálkozik. Csak hát nagyok a nyelvi különbsé-

— A pedagógus csak akkor érdemli meg, hogy így nevezzék, ha hittel, lelkesen, lelkiismeretesen dolgozik. Pénzt? Ki lehet egészíteni a bigecsbén.

— Mi az a bigecs?
— Hát a kiskert. Makón így mondjuk. Szerintem azért kell a nyári egyetem, és minden hasonló továbbképzés, mert valóban nincs időnk máskor töltekezni. A tanárok nagy része a szakmájával nem összefüggő munkát kénytelen vállalni, hogy megéljen. En ezt nem ítélem el. Csak azt mondom: amikor viszont az iskolában van, szívvel dolgozzon. A mi iskolánk jó hírű. De hogy ilyen, amögött odaadó, önfeláldozó életek rengeteg munkája van.

— Miért legyen a tanító, a tanár folyvást önfeláldozó? A hegesztő, a mérnök elég, ha tudja a mesterségét.

— Úgy tűnik, a mi szakmánkat mindenki jobban tudja. Valóban különleges a pedagógus státusza, hiszen nagyon szem előtt van, amit csinál, mindenkit érint és érdekel. Mégis irritál, hogy naponta beleszólihat a munkámba — akárki. Talán a presztízünk hiánya batorít erre — gondolkodik hangosan Kovácsné.

— Meg kellene végre csinálni, hogy a jó és a kevésbé jó, netán az alkalmatlan pedagógusok között legálizáljuk, érvényesítsük a különbségeket. Az egészségtelen egyenlőségi helyett kifutási lehetőséget kellene adni a tehetségeseknek, biztosítani a szakmán belüli helyes helyzetváltoztatást. A műveltség, a kreativitás értékéről beszélünk a gyerekeknek, miközben magunk annál rosszabb élethelyzetbe kerülünk, minél többet tördünk a műveltségünkön. Az én gyerekeim, akinek nincs Hi-Fi tornya, de igyekszem a szellemi értékek tiszteléséből mutatni neki példát, sirva jön haza, mert a padtársa megint új ruhát kapott, meg epret eszik márciusban. Ez a 22-es csapdája — tárja szét a kezét a bölcsészdoktor.

Végül abban maradtunk: a nyári egyetem még azoknak a pedagógusoknak jó, hasznos, értékes, akik minden ellenkező készlettel dacolva művelt, tájékozott emberként szeretik becsülni — magukat. Amolyan „úri” passzióból.

A nyári egyetem pénteki előadásnapján Hercegh Géza egyetemi tanár az emberiség létproblémájáról, a háború és béke kérdéseiről tartott előadást, Nyers Rezső, az MTA Közgazdaságtudományi Intézet tudományos tanácsadója pedig A magyar gazdaság jelene és jövője címmel. Ma, szombaton szegedi előadókat hallgatnak a résztvevők: dr. Koncz János, a megyei pártbizottság titkára A pedagógus szerepe az iskola és a valóság kapcsolatában — dr. Székely Sándor, a városi pártbizottság titkára A modern technika és az ember címmel fejt ki gondolatait.

S. E.

Huszonnegyedik alkalommal rendezik meg ebben az évben a Szegedi Nyári Tárlatot. A mostani országos se-reaszméire mintegy 400 mű érkezett, ebből a zsűri 123 alkotó 187 munkáját találta bemutatásra érdemesnek. Ötvenhét festő 73 képe, 29 szobrász 60 szobrája és érme, 31 grafikus 46 lapja és 5 iparművész 8 kerámiaja, illetve tűzzománcképe vária vasárnaptól a képzőművészet iránt érdeklődőket.

A Móra Ferenc Múzeum Horváth Mihály utcai Képtárában délelőtt 11 órakor dr. Pusztai Gabriella, a Képző- és Iparművészeti Lektorátus igazgatója mond megnívó beszédet. Ekkor adják át a tárlat díjait és munkajutalmait.

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat

Holnap nyílik Szegeden a XXIV. nyári tárlat